

David Horák

Hořící zevnitř

„Kde je můj Erik?“ křičela Jericho nepřítelně. V mozku jí pulsovala nenávist. „Kam jsi máho malýho schoval?“

Zuřivě kopla do mrtvolý patnáctiletého spratka, rudé kapičky vytvořily na asfaltu hvězdokupy krve.

Náhle se v ní něco zlomilo. Naběhlé žíly a podivně vysedlé kosti se vrátily zpět na svá místa. Z očí jí vytryskly slzy. Zhroutila se na zem, klečela na kolenou a snažila se setřít krev z kalhot. Bylo to zbytečné. Krev se jí vsákla až do kůže. Slzy před očima zatáhly oponu, ale čočky se přesto dál snažily zaostřit. Růžová pěna tracheotomiovaného hrdla aplaudovala. Obraz promítaný na sítnici poškozenou drogami se na ni klaunsky pitvořil. Ta oplzlá plíseň na zemi byla rozpraskaná silnice, ty obrovské desky, které ji asynchronně lisovaly, byly kamenné stěny polorozpadlých budov a ten tetelící se mrak sarančat byla hromada špíny a odpadků.

Do očí jí šlehl blesk, který se v slzách rozstříkl v duhu. Mechanicky sebrala elektrický boxer, který jí vklouzl do dlaně a živočišně obemkl prsty. Pociťovala jeho sílu. Rozhodčí ji odpočítával: „...čtyři, ...pět,...“ Snažila se vstát, „...šest, ...sedm,...“ Nohy se pod ní podlomily. Byly jako z žele. „...osm, ...devět...“ Vstala a kamení ve stěnách trosek vykřiklo nadšením.

Pohlédla na mrtvého spratka. Chtěla se vyzvracet a všechnu tu nahromaděnou špínu ze svého těla dostat, ale jednoduše to nešlo. Před očima se jí chvěl boxerem vypálený cejch na čele mrtvolý.

Slzy najednou došly.

Sehnula se a vyrvala ze zátylku spratka voperovaný HDVR Modem, který pouliční těsnopis dávno překřtil na scrib. Z neurokonektorů odkápla krvavá tkáň a chuchvalec šedivé hmoty. Teď to chtělo rychlost. Nevěděla, jak dlouho scrib nepřenášel signál do jeho konzole. Z náprsní kapsy vytáhla tango, kabel, kterým propojila scrib a Dvojníka na svém opasku (byla to novinka na černém trhu, která dokázala simulovat práci mozku). Dvojník zachroustal. Okamžik pravdy. Centrální evidence váhala. Dvojník ji neúnavně přesvědčoval, že se mozek dostal do komatu. Pořád omílal dokola to samé -jedničky a nuly. Nakonec na periférii vidění naskočila zelená kontrolka. Kontinuita spratkova života byla potvrzena.

Dlouho stála nad znetvořeným tělem, směšně nehybná, jako postava ze starých zažloutlých fotografií. Za zády jí město praskalo elektrostatickými výboji, vyhníla kotlina obklopená betonem a sklem mrakodrapů s peřinou smogové permanence. Mrtvolu složila do oprýskané ledničky, která se obscénně rozvalovala na smetišti, a přivřela zkroucená dvířka. Konečně jí došlo, co udělala. Z krku jí vyrazila odporná břevka. Zvracela dlouho, pak se otočila a rozběhla domů.

Nemohla vědět, že k cíli jí chyběly jen dva kroky.

Cerk čekal. Podvědomě kontroloval hemžení surfů kolem sebe, i když v půl šesté ráno nebyl tenhle sektor kyberprostoru tolik plný. Kšeftaři už šli odpočívat a čekali jen na zhodnocení svých výdajů, a tak se dalo potkat pouze pár úředníků a ještě něco málo z té sebranky, která vařila konzole a pořád toho neměla dost.

Před Cerkem se rozkládala virtuální Praha#. Skutečný skvost mezi všemi komerčními šity. Cerk viděl skoro všechny, ale nepředčily ji ani ty nejopěvovanější jako Tokijské zahrady míru, "M o o R EFieldnetoimpresiořdstickýNc^ trvalo modelování Staré Prahy do světa kyberprostoru i s připojeným tunelem do přísně střežené Vládní zóny. Původní pražský prostor se proměnil v periférii tvořenou směsí nápadů a nálad, to vše oživené různorodými projekcemi surfu a účastníků, kteří nedostanou povolení pro vstup do chráněné Prahy#.

Povedlo se nemožné: mýtická atmosféra skutečného města se překopírovala do kousku umělého vesmíru. A Cerk ji vychutnával plnými doušky. Od první chvíle, kdy ji spatřil na vlastní oči, si ho uhrančivě přitáhla, zakousla se mu do srdce a nepustila.

Cerk čekal a jeho Pán čekal s ním. Od té doby, co ho stvořil, se vždy jako nehmotný stín vznášel vedle něj. Největší z démonů. Dlouhé hodiny mlčel a spřádal nescíslné myšlenky, s jejichž výsledky se mu někdy svěroval. A Cerk byl šťastný.

Kůň netrpělivě zaržál a pohodil hřívou, až ozdoby na sedle zacinkaly jako chrámové zvonečky. Věrný Frank. Původního majitele potkal v šitu jednoho drogstoru. Když viděl jeho perfektní surf s personálním copyrightem, věděl, že toho koně musí mít. Nalepil se na něj ve starém surfu Kawasaki z šestadvacátého, který se při rychlých rajtech po kyberprostorových radiálách už silně zadýchal. Najít pak majitele v reálu bylo

snadné. Jenže mělo to háček. Ten chlapík s ostřížima očima patřil k Jezdcům soudu a žádná domluva s ním nebyla možná. Nakonec oba vytáhli kudly. Chvilí spolu laškovali a přestože měl Jezdec přerývanou šlachou na zápěstí, dokázal vzít Cerkovi oko.

Frank zahrabal kopytem v nulové hladině Prostoru. Cerk ho poplácal po šíji. Koně za oko. Za tu chvíli zhmotnělé paranoie to stálo. Jezdci ho nechali být. Jemu teď v hlavě trůnila valionová bulva a pod sebou měl nejlepší amatérský surf, jaký kdy potkal. V Prostoru se pohyboval s lehkostí artisty, všechny potřebné funkce byly po ruce, umístěné v okrasném kování sedla, a ani Milice by neměla šanci. Mandlový štít tvořený rezidentním obranným systémem, útočný virprogram ve formě středověké sekyry a další podpůrné DefViry seskládané do kroužkového brnění, helmy a plátů kryjících nejdůležitější části jeho a Frankova těla. Lidová tvořivost je nekonečná.

Cerk čekal na hořícím Ovocném trhu a před ním se tyčila 3D-plastika Karlovy univerzity od Dienzenhofer Image Inc., která věrně odrážela světlo z jeho F.I.R.E. pozadí. S ním přišel do Prahy# kousek pekla, žhnoucí plamínky rašící z mozaiky dlažby, pseudoskleněná okna odrážející chuchvalce mraků, které se převalovaly nad hlavou, doběla rozžhavené části plastik, jež měly v realu představovat železné věci.

Z brány UK konečně vystoupili jeho služebníci. Nosiče měli naplněné soubory po IOGiga tak, jak je z vysokoškolské sítě a databanky vytahoval syninteligentní Boul Lízal 2. Stál ho 370 gramů čtrnáctikarátového zlata, ale vydělal už nejmíň tisíce násobek. Studenti nevěděli, s čím vůbec dělají, a když věděli, házeli nezájem. Černý data, čerstvý nacrackovaný programky, kradený vědecký RADA a další krámy, který se jinde neseženou a za který týpci v pajzlech platí jako divý. Akademická síť - nápad za všechny dráty v hlavě.

Služebníci přistoupili k siluetě jezdce, přes I/O odeslali nakradené věci do společného boxu a postavili se do formace.

Náhle se ozval Pán.

„Našel jsem poslední neuropart, Cerk. Jdi a přines ho,“ zaduněl hlas v superbasovém rozsahu, který proháněl mráz po zádech. „Konečně budu volný.“

„Jak poroučíš, můj Mistře,“ odpověděl Cerk do utichající ozvěny hlasu a ostruhami pobídl koně.

F.I.R.E. změnil barvu oblohy z krvavě červené na černou s míhajícími se ohnivými blesky. Černý jezdec obklopený pěti slonově bílými kostrami bez potíží projel Prašnou branou a zmizel ve spleti 3DP periferie, jež se roztahovala za hradbami Prahy#.

Čas stvoření se blížil.

Pískání v pokoji.

Xyndl vstal z postele, z vaříče vzal oprýskanou konvici, zalil pytlík v termosetovém kelímku, z krabice na polici, která připomínala plát ementálu, vybral dvě kostky cukru a přešel k oknu.

Smogová mlha v ulici se zvedla pár centimetrů nad blikající neony, děvky nastoupily do směny a chlapíci s homologovanou pokerovou maskou začali nahánět křeny. Tohle byla ulice hráčských doupat. Rychlé prsty, které dovedou řezat karty jako chirurgické nástroje a všelijaké nadrátkované figle, co umějí ze hry vydupat skutečný souboj technického umu.

Xyndl se díval do ulice a pohledem šacoval účastníky lovu. Zachytil záblesk. To si světlo z okolo projíždějícího auta zatančilo na duhovce týpka, který stál opřený o futro jednoho z podniků. *Ten si ani neškrtně, pomyslel si s úsměvem. Špatně investovaný prachy do špatné techniky. Ultracitlivý sken zapíchnutý do oční bulvy, profláknutej trik se zvětšením obrazu na lesklém povrchu oka. Proti tomu už všichni nosí kontaktní čočky s rašplováním povrchem.*

Přejel pohledem po lemu jeho klobouku do přítmi postranní uličky, kde se v pravidelném rytmu uspěchaného sexu vlnily dvě postavy. Pod oknem prošla kožená bunda člena klanu a Xyndl vyloudil opovržlivý úsměv. *Kde to ta ženská proboha bydlí?* zeptal se v duchu mrtvé mouchy mezi skly okna. Ušklíbl se, když nedostal z hmyzího záhrobní odpověď.

Ještě chvíli stál k pokoji zády, nechtěl si tím bordelem kazit náladu z čaje, sledoval maníky, kteří vcházeli do herny SEKANY BILIÁRE) a odhadoval vítěze večera. Všichni měli dlouhé, klidné prsty.

Cítil, že se za pár hodin začne do noci vkrádat nový den. Vyčerpané slunce se vydrápe nad mraky, aby tam zplihle

viselo dvanáct hodin a stejně apaticky spadlo za obzor; jakoby mimochodem si vzpomněl na palec pravé ruky a odjistil a zajistil Kochran 600. Byl v práci.

Kelímek ho příjemně hřál do dlaní.

Rozrazila dveře a nadřilovaným pohybem vypnula Strážce. Nepřemýšlela, co by se stalo, kdyby jí během té jedné sekundy a sedmdesáti osmi setin něco nevyšlo. Vrátila se domů.

Oknem byla vidět reklamní holá, která vyleptávala na šedivých mracích puchýře termojaderné červeně. Bednění na okně z log nadnárodních společností amputovalo jednotlivá písmena a promítalo na podlahu absurdní nápisy. Cítila, že něco není v pořádku.

Jejíjednopokojový byt: dřevěné desky, které si ochotnický hrály na parkety, prosvítající kamenné zdivo pro útěchu zasprejované sgrafitty, v koutě ohořelé zbytky šatů, které měly tu smůlu, že připomínaly staré časy, troska matrace, jež by jako přestárlá děvka dlouho vzpomínala, kdy naposledy posloužila k vyspání. Špína a chaos. Vzduchem se nesla vzpomínka na tein. Měla vůni nefalšovaného umakartu zabaleného do recyklovaného soumraku.

Jen tři věci byly v pořádku; dětská ohrádka sestavená z dřevěných tyček, sice trochu kapající, ale jinak fungující záchod se sprchovým koutem, a především netkonzole.

Ve světlech obchodního centra stoupala ke stropu pára. Chtěla vejít dovnitř...

Pára!

...ale ztuhla uprostřed kroku.

Až teprve teď se jí z pološera vylouppl lidský obrys. V rukou držel kelímek s kouřícím čajem. Podle svěšené hlavy to vypadalo, že spí. Muž.

Jak mohl přejít přes Strážce ?

Chyběl parfém smrti.

Obrys se pohnul. Nahmátla spínač, Strážce zavrňel a ona vzadu v lebce uslyšela dunění mexických bojových bubnů.

Muž se znovu pohnul, sevřené prsty povolily a kelímek mu vyklouzl z dlaní. Držela tlačítko ve stisknuté poloze a přesunula těžiště na pravou nohu. Tlačítko páliło do břicha prstu a bubny jí střídely adrenalin do žil.

Kelímek dopadl na parkety a čaj se ve vzduchu rozvinul do kouřícího vějíře. Stín sebou trhl.

Dlouze natáhla vzduch do plic.

„Stůj!“ zařval.

Reflexivně spustila Strážce a krkolomnou piruetou skočila do dveří. Na rohovce se jí rozmázl neuvěřitelně rychlý pohyb. Kapičky čaje osprchovaly stěnu. *Profesionální zabiják!* přeskakovalo jí z levého do pravého kanálu uší v taktu bubnů. Ohnivý dráp výboje jí sežehl část kalhot na briketu. Za ní se ozval řev.

Dostala jsem ho!

Dopadla na zem. *Strážce ho sejmul!*

Vydechla vzduch z plic. Kožená bunda nasáklá zaschlou krví klouzala po podlaze. Zvlhlé dlaždice ji doprovodily za zábradlí, které chybí. Nohy se jí zhouply v zápachu vlasových tužidel, krátká chvíle beztlíže.

Na podlahu dopadlo sto dvacet kilo.

Kabel na zdi jí prolétá před očima, rozmazaná šmouha, kterou úsporný pohyb mění v pupeční šňůru života.

Chroptění.

Vytáhla se na ostrov pavlače a pak seběhla po schodech dolů. Ledová fréza jí ze zad ždímá Niagarské vodopády potu a adrenalinu v poměru padesát na padesát. Vykoukla ze vrat. Astmatické slunce prohánělo po černo-černo-modré obloze jednu z nejhorších světelných kreací téhle sezóny. Viděla šestnáctileté dívky oblečené jen do pocitových zesilovačů od pokoutných bodywareových firem, jak čekají na ranní zpozdilce. Po plátech jejich pokožky se plazily svítící afrodisiakální obrazce.

Nad ní někdo otevřel okno a na zemi vyrostla rudá tečka.

Jakoby se probudila teprve až teď. *Nedostala jsem ho!*

Na chodník dopadla druhá kapka krve.

Vyběhla ze dveří.

Třetí kapka...

Dala se doprava podél zdi. Za ní to tiše cvaklo. „Jericho!“

Čtvrtá, pátá...

Rozrazila dvojici pubescentů, kteří něco stříkali na zeď.

Šestá...

Ke ví arová bunda na ni houkla znakem Rebelů a hlava jednoho z nich třískla o cihly. Flaška mu vyklouzla z ruky. Viděla mdloby v jeho tváři. Láhev vylétla k nebi.

Sedmá...

Kochran dvakrát štěkl. Hvězdice blikly do svítání, minuly ji, odrazily se od žulového obručníku a za Jericho se rozeřvala bolest. Koutkem oka zahlédla flašku. Řezala vítr v prapodivné trajektorii, hořlavina se přelévala ve skleněném vězení.

Osmá...

Z jednoho baru vyvrávorala postava. Láhev dopadla na zem. Stovky střípků ukázaly na zlomek vteřiny žhnoucí žilky v bělmu jejích očí. Další štěknutí.

Devátá a desátá...

Skočila skrz zavírající se dveře. Pohled ožralého chláпка se ji pokoušel dostat do záběru. Naolejované hvězdice jí zasvištěly za patami a chlapík se naklonil v úhlu, který už nebyl stabilní.

Ocel z chodníku vy křísila jiskry a hořlavina vzplála. Chlápek zmizel v plamenech, Jericho vstala z podlahy a hodila omluvný úsměv k barmanovi s luparou v šlachovité ruce.

Přežila.

Hammersarg byl něco jako totem. Starý a nedotknutelný.

Tavernu, jak svůj pajzl pojmenoval, zvládal dobře. Měl k tomu ostatně dvě kámošky. Rychlopalnou luparu a vlastní hlavu. Obě byly stejně staré jako on a na obě platila rada jeho dědka: „Měj ji blíž než půl metru.“ Děda sice tehda myslel na jeho ženu, ale to nevadilo, protože žena zmizela v prachu, zatímco lupara s hlavou zůstaly.

Do korbělů vyrobených z nepolárního plastu načepoval pivo a donesl je štamgastům, se kterými nehnulo ani hořící tělo Popova venku. Se stolů sebral prázdné püllitry, něco zamumlal na obvyklé narážky a vrátil se za výčepní pult.

Na toho chláпка čekal jako na smrt. Podíval se na své ruce, z nichž světlo udělalo gumovou atrapu staroby. Zatnul je v pěst. Už nevypadaly jako předimenzovaná těžítka, ale pořád se jim dalo věřit. Vojáci uměli svou práci skvěle.

Dveře od záchodu se otevřely. Chlapík prošel pfftmím a zakotvil na barové stoličce. Ultrafizové sako, které se nijak nesnažilo zamaskovat mohutnou postavu ani zbraň v podpaží, bavlněná košile u krku stažená úzkou kravatou, nad ní standardní obličej - netečná fasáda, v níž jen šterbiny očí připomínaly praskliny na atomovém reaktoru.

Hammersarg na něj kývl, při tom pohybu zaslechl cinknutí vojenských značek, které měl zavěšené na krku.

„Brandy,“ poručily peníze vybrané z peněženky od Valentina. Hammersarg nalil nápoj do sklenice s masivním dnem, položil ji na pult a sebral bankovky. Led neměl. „Říkají mi Xyndl,“ prohodil ten chlapík, přičemž očima sledoval hadr, kterým Hammersarg zbytečně leštil kov mezi nimi. Natáhl ruku a otočil sklenici o sto osmdesát stupňů. Účelný pohyb, kterým povyhnul rukáv saka a ukázal znak vytetovaný v místech, kde se dříve nosily hodinky.

„Jo,“ poznamenal stařec a mrkl ven ze dveří, které kupodivu zůstaly celé. „Výpalný platit nebudu,“ podíval se na Xyndla a dlaní přešel po pažbě lupary, aby ohlásil její přítomnost. Xyndl se od srdce vtipu zasmál. Pak se napil, neúspěšně potlačil úšklebek a poloprázdnou sklenici postavil na pult do vzdálenosti, z níž se dalo vyčíst, že už se jí nedotkne.

„Zdá se mi, že nejsme vaše cenová skupina,“ pokrčil rameny stařec.

„To je pravda,“ přikývl chlapík. Štamgasti nižší cenové skupiny huhlali opilecké řeči, Popova venku konečně uhasili.

„To je pravda,“ zopakoval. „Spíš hledám tu ženskou, která sem před chvílí přišla. Jmenuje se Jericho a bydlí o pár vchodů dál. Byl bych vděčný, kdybych zjistil, kde je,“ podíval se na barmana.

Hammersarg nahodil rozpačitý výraz. „Já tu jenom roznáším pití,“ dodal.

„Hmm,“ řekl Xyndl a stáhl ruku s pultu (Hammersargův pohled ztvrdl) a vrazil ji do kapsy. Znovu se rozhlédl. Vpravo od pultu byly mírně napuchřelé dveře. „Ty dveře?“

„Moje soukromí,“ odvětil Hammersarg. „Není na prodej.“

„Tak nic,“ řekl Xyndl a chystal se k odchodu. „Ale je to hezká hospoda, skoro tak pěkná, jako Arma Mater,“ kývl k barmanovi.

Hammersarg se usmál a vypadalo to, jako by se rozšklebilo klubko námořnických lan přehozených špinavě bílou plachtou. „Dík.“ Byl v tom kus krásy.

Xyndl zamířil ke dveřím, kde se minul s doutnajícím Popo-vem, který vystřízlivěl a bylo zjevné, že to tak dlouho nenechá.

Hammersargovi z tváře zmizel úsměv.

Jericho se zvedla z podlahy, aniž spustila pohled z tunelu upilované hlavně. Starý zlaťák mlaskl barmanovi v dlani.

„Jednu rundu na mě, zbytek si nech a nikdy jsem tu nebyla.¹¹“ Lupara zmizela ze scény. Rozhlédla se, aby vymyslela co dál. Dveře na záchod. Nesmysl. Musím pryč.

Vyhlédla ze dveří. V jejím okně už nikdo nebyl a na ulici také žádná podezřelá interference.

Vybavila si seznam míst, kam by se mohla ulít. Nebyl dlouhý, ale nakonec vybrala Vincentovu rachotu. Dvě mouchy jednou ranou. Ještě jednou nasála atmosféru napětí a pak zmizela v první postranní uličce.

Vincentova rachota stála opuštěná v matici neobyvatelných domů, které vstávající slunce ostříklo krvavým světlem. Přední výloha z popraskaného tvrzeného skla se snažila zvát dál a Jericho poslechla.

Za vrzajícími lítačkami se táhla chodba, po jejíž stranách byly buňky se starými lisovanými konzolemi. Vybrala sedmou vpravo, vykopala mauZOOleum na podlaze a smetla prach z propojovacího tanga.

Krise ji dostala uprostřed toho bordelu. Už dvaatřicátý den jela na overdrivové vlně bez jediné pauzy. Ruka bloudila v kapse. Zůstala prázdná a svět se zatočil. Ne, to nemůže být pravda. Byla těsně před cílem, strašně moc to potřebovala. Prohrábla všechny kapsy. V dlani jí uvízly jenom dvě kapsle

Jollyho Hraček. Musela riskovat. Ruská ruleta s křečí hladkých srdečních svalů. První svědění na jazyku. Sítnice nestíhala - žádná barva nepostála na místě - potřebovala vyměnit, ale nebyl čas ani peníze. Srdce fungovalo. Zastrčila konektor tanga do scriba v zátylku a nechala šílený kaleidoskop venku. Vstoupila do nebe.

Cyberspace

Virtual Reality WEBtronics

Made in GERMANY 1999

Pracovala rychle. Logo zmizelo. Kde je Němcům konec, stačila se usmát, než se aktivoval její surf. JAGUAR Vanden plastic LCS. Dveře tiše sykly a ji pohltila sedačka. Příliš dlouhá korekce interiéru -jako by se stále více měnila. Spustila projekci ruky na klávesnici. Semimechanický zámek přijal kód a trezor rozevřel útroby. Byl přecpaný teroristickými programy. Vytahovala jeden po druhém, spěšně a metodicky, a rozvěšovala je v prostoru kabiny místo neužitečných programů. Česká frakce Bílé armády už po ní jede.

Pak vyslala příkaz a Dvojník se jí zhmotnil před očima. Zřetězila ho s MHeadem a R@daRem, ver.4 a nastavila asociace tak, aby při pokusu o spojení se spratkovým scribem začal MHead vysílat matoucí signál a R@daR zjišťovat volajícího.

Výsledek projela simulací. Vše v pořádku. Dráty nažhavené. Nyní byl čas.

Poslední slovo znamenalo pohled za sebe. PlastiCADem načrtnutá dětská ohrádka zela prázdnotou. Znovu ucítila horkou pěst, která jí sevřela vnitřnosti. PLAY. Vnitřní video spustilo obehnaný záznam a minulost se vrátila s neúprosností žiletkového bumerangu...

Praha#. Zvětšení.

Vládní zóna, ministerstvo sociálních věcí, pseu-doprosklený vchod.

Akce!

Turboprojekce teroristů odhazují maskovací programy a utočí. Obrana vchodu se hroutí. Proráží dovnitř, jejich štíty zachycují lanitorviry && a modifikované je vrhají na předem vytipovaná místa.

Stála s Jaguárem blízko jediné Brány do Vládní zóny a sledovala běsnění své skupiny. Budova ministerstva v novoafrickém stylu se otrásala výbuchy. Data vylétala trhlinami ve stěnách a zasekávala se do zdí sousedních budov. Turba pronikala hlouběji do databáze. Brána se s výstražným houkáním zavřela. Jericho mrkla na displej. Jednotimový náskok proti plánu. Další výbuch. Vršek budovy se zhroutil do sebe.

Surfy MILICE prolétly vyjící Branou a superposuv je nechával procházet strnulými projekcemi úředníků. Timový náskok se propadl do minusu. Rezerva zeštíhlela na 5,14 timů. Překopírovala Sherdlock III na údajně neprostopupné hradby a spustila ho. Nový výbuch.

Koutkem oka spatřila infodesku uvízlou v jednom z úředníků. Znamenalo to smrt. V hradbě se rozšklebil průduch. Náhle se obraz rozostřil a zachvěl. Panebože! Ted' se nemohla odpojit... Ohlédla se. V zadním prostoru Jaguára ležel skenovaný její malý Erik a spal. Ze zátylku se mu táhlo tango, které mu zprostředkovávalo hebké sny. Milicionáři dorazili k budově. Nabouraný úředník vyskočil z blokády pohybu, motal se po radiále a bodec, který mu vyrašil z manipulátoru, zarážel do nejbližších stopnutých projekcí. Opojen smrtí vyhazoval náruče dat do vzduchu.

Obraz se znovu zachvěl. Doufala, že je to třeba jenom holub (nesmysl!), který vlétl oknem do jejího pokoje. Dírami ve stěnách se do budovy nahrnuli milicionáři.

Na sesutém vrcholku budovy spatřila turba; už se nemohla ani ohlédnout. Obraz se zatřásl jako při šesti Richterech. Ucítila dotyk na levé prsní bradavce. Poslední výbuch poslal budovu ministerstva na kolena.

Turboprojekce vyrazily směrem k ní. Dotyk na druhém prsu. Držela průduch a chvěla se po celém těle.

Další surfy MILICE prolétly Branou. Fau-3 je dostaly dřív, než je stačili monitorovat. Krouživý pohyb dlaní na levém prsu. Třásla se. Obraz poskakoval jako v horečce. Jeden milicionář se vyhrabal z trosek budovy a vystřelil po letících teroristech. Minul. Snop virů neškodně pleskl o antioutputový strop. Erikovy sny něco utnulo.

Turba prošla průduchem. Jedna z rukou začala sjíždět níž. Ještě se nemohla odpojit!

Na displeji naskočilo 0:00. Málem neklepla RETURN. Vyskočila **z** Vládní zóny **a** ocitla se v Praze#. Sherdlock in se rozplynul na jednotlivé bity **a** ruka jí zajela mezi stehna. Ještě se ohlédla **za** sebe **a** uslyšela jekot svého srdce. Její malé bylo pryč! Odpojila se. **Na** krátkou chvíli spatřila obličej nějakého trpaslíka.

„Je venku!“ uslyšela **za** sebou hlas. Nestačila napnout jediný odpružený sval. Vědomí ji opouštělo rychle. Ale ještě než se propadla do mlhy, stačila osahat obličej, který se jí vyrazil do sítnice. Žádná trpasličí tvář. Byl to obličej vzrušeného spratka.

...ruka seji stále prohrabovala ve vnitřnostech **a** hledala, co tam nikdy nebylo. Srdce bilo, jak se mu chtělo **a** dech vynechával. **Na** bránici jí někdo dotahoval uzal. Vzpomínky. Ne, nemohla **si** na ně zvyknout **a** ani nechtěla. Kupodivu ji uklidnilo, když si připomněla toho spratka **s** obličejem plným strachu. Měl po vzrušení. Ted' jeho scrib čekal v Dvojníkově, až zavolají společní přátelé. Znovu se soustředila na cíl. Už ho cítila v konečcích prstů. Srdce opět povyskočilo.

Po necelé půlhodině R@daR, ver.4.2 vystartoval proti směru impulsů.

Klapot koňských kopyt se rozplýval v imaginárním vzduchu kyberprostoru. CerK přejížděl přes Karlův most **a** obdivoval se kompozicím soch, které míjel. Prostředí Prahy# věrně kopírovalo stmívání ve skutečné Praze, jednotlivé barvy poskládané do napodobeniny nějakého Monetova obrazu podbarvovaly překrásné 3D-plastiky památek, které už jen v kyberprostoru ukazovaly cit **a** fantazii starých mistrů.

Karlův most byl prázdný. CerK zastavil Franka u zlatého kffžku s pravým leskem od Tiffany CSorp. vysazeného do obruby mostu. Vltava tiše šuměla **a** na hladině se houpaly všechny odstíny modré, v dálce se tyčil Hrad nasvícený komplikovaným programem tak, že vypadal jako ulitý ze zlata.

CerK cítil znepokojení **z** toho, jak odpověděl pátý služebník na jeho zavolání. Obchod byl uzavřen, to si zjistil, ale služebník **se** ještě nevrátil. **A** bez něj by obřad mohl začít velmi těžko. Přemýšlel, jestli nic nezanedbal, jenže vše se zdálo bez chyby. Neuroparty ležely v mrazícím boxu připra-

vené k oživení - **a** to bylo hlavní. Věděl, že jeho existence se začíná **blížit** k naplnění.

Kůň neklidně zafrkal. CerK se rozhlédl **a** u Mostecké věže uviděl dvě vznášedla MILICE. Už bylo pozdě ujíždět.

Milicionáři ho spatřili (neměl auru pro vstup do Prahy#) **a** zamířili přes zakřivený povrch mostu k němu.

CerK pobídl Franka **a** natočil ho hlavou k přilétajícím surfům MILICE. Nastavil ruku, nechal v ní vyrůst **a**

dřevce, aktivoval zesílení obranného systému, přimkl si štít těsněji k tělu a pak zabodl ostruhy Frankovi do slabin.

Válečný kůň vyrazil kupředu.

Čas se zpomalil. Zmatněl.

Cerkovi se ve spáncích rozbušila krev v taktu dunění podkov. Všechna jeho síla se přesunula do hrotu dřevce, který se skláněl do vodorovné polohy. Kůň zarýval kopyta do dlaždic, svaly se mu nadouvaly v pravidelném rytmu a z tlamy odlétaly sliny. Cerk necítil své tělo. Sledoval špičku dřevce ukazující na hrud' milicionáře vpravo. Hrot se ustálil.

Milicionáři vystřelili. Virové projektily se blížily jako ve snu. Viděl je jen koutkem oka. Narazily do helmy a odrazily se od ní. Cerk se zapřel ve třmenech.

Hrot dřevce vjel milicionáři do prsou. Frank pod nárazem zakolísal. Vznášedla projela kolem Cerka, jedno prázdné.

Cerk přitáhl uzdu a kůň se vzepjal.

Milicionář se svezl z dřevce a dopadl na opracované kameny. Projekce jeho těla se převrátila a zůstala ležet naznak. V hrudi jí zel otvor. Cerk se zahleděl na hrot dřevce. Byla na něm rudá tekutina. Milicionář pozvedl ruku a pak ji nechal klesnout, pod jeho tělem se rozlévala kaluž krve.

Cerk trhnutím uzdy otočil Franka. Druhý milicionář zalehl za surf a začal střílet z CyMagnum. Cerk si přitiskl štít až k nosní pásce a znovu pobídl koně do útoku. Viry zabubnovaly na obranný systém.

Náraz byl prudký. Vznášedlo se převrátilo na milicionáře a tlumeně vybuchlo, jak byl narušen jeho řídicí algoritmus. Frank klopýtl. Dřevce v Cerkově ruce pukl. Kůň vyrovnal krok a zatřásl nesouhlasně hlavou.

Cerk dojel k milicionáři, kterého speklý program vznášedla uvěznil pod krunýřem, zahodil dřevce a vytáhl sekeru. Cerk přiblížil milicionáři břit ke krku. Ten něco zachrčel a volnou rukou seji snažil odstrčit.

Cerk pozdvihl sekeru. Jako orlí zobák visela ve vzduchu, zahnuté ostří se blýskalo aktivovanými částmi viru. Cerk cítil její váhu. Váhu smrti.

Pak trhl uzdou, sekeru zasunul zpět do úchyty a odjel.

Na simulaci nebe se rozsvítily první hvězdy.

Se soumrakem padlo na Prahu něco víc, než pouhá temnota.

Slunce se schovalo za mrakodrapy v konžském a postnilském stylu, které svíraly ghetto jako železný prsten kost mrtvol, ve zbořeníštích rozkvetly noční ohnivé květy, jež místo vůně vypouštěly k nebi provázky dýmu a v ulicích a barech zřízených v méně rozpadlých budovách se nebezpečí zvýšilo o několik procent - nastala běžná noc.

Otlučení taxík se prodíral zalidněnými uličkami a s námahou dvacetiletého motoru, kterému by kdejaký automechanik hádal šedesát, překonával výmoly ve zpuchřelém asfaltu. Taxikář pokyvoval hlavou do hudby Debussyho *La Měr* a jen někdy mu uniklo falešné zabrumlání. Jinak byl zticha, protože si vážil každého rita. Auto spadlo předním kolem do výmolu. Šofér se zamračil, stočil volant a podíval se postranním okénkem na chodník. *Prahy je vopravdu škoda*, pomyslel si. *Jaký to bylo krásný město za mýho mládí*. Posmutněle mrkl do zpětného zrcátka, z něhož se odlupoval stříbrný film. Holka seděla na zadním sedadle, nebyla ani hezká ani ošklivá, a vypadala, jako by spala.

„Ze všeho zbyly jen sračky,“ zašeptal do troubení klaksonu.

Pes se ani neohlédl a beze spěchu přeběhl přes ulici.

Jericho nespala. Seděla v Jaguáru zavařená v síti kyberprostoru a přemáhala obluzující ospalost. Z dálky k ní doléhaly zvuky smyčců a rachitické klepání motoru. Alabast šuměl v drivů jejího scriba, nahrával z R@daRu číselnou ozvěnu, která jako daktyloskopické otisky dokáže charakterizovat každý scrib, a data se táhla několik gigabitů do budoucnosti.

Znovu pocítila únavu a čas se tak líně pohupoval...

Probudil ji vlastní křik. Hlava jí létala ze strany na stranu a přitom se nehnula z místa. Nos zabořený do parket, před očima škraloup zaschlé krve. Pokusila se vstát a něčeho se zachytit. Ani jedno se jí nepovedlo. Byla znovu na zemi. Přinutila svalové posilovače k práci a nakonec stála na labilních nohou, rukama se přidržovala prázdné dětské ohrádky a boule v zátylku žila vlastním životem.

Zaostřila na ohrádku; spatřila rozhrábnutou peřinku, důlek v polštáři, hračky pohozené do intuitivního symbolu.

Události, které se staly před boulí, se jí vyloupily z mozku a složily se jako plošný hlavolam. Náhle jí došlo, co se stalo. Čekala bolest, ale hrozící válka skrz ni prošla jako datovou pustinou. Sledovala své myšlenky se zaujatostí náhodného pozorovatele, odizolovaná od pnutí srdce - někdo jí vzal Erika a ona ho musí co nejdříve dostat zpátky. Ze židle vzala střepovou bundu, zapnula Strážce a vyšla z bytu.

Venku bylo příjemně. Na nevýrazné obloze viselo slunce jako shnilý pomeranč a vysušovalo louže, které noční přeháňky rozhodily po ulicích. Půl hodiny se jim vyhýbala rychlostí vykalkulovaných pohybů stroje a když se dostala do jednoho z křesel Memoirovy společnosti, ještě jí v nose kroužila ta zvláštní přírodní vůně.

Křeslo, ve kterém se ocitla, bylo potaženo ošoupanou hnědou kůží a k němu patřil naprosto stejný maník. Napojil se na ni přes speciální port, na tváři úsměv, a vyrazil na výlet. Bylo na něm vidět, že ho práce svým zvláštním způsobem baví. Ucítila jeho myšlenky, jak se jí začaly hrabat v hlavě, jasně viděla špínu, kterou za sebou nechávaly, třásla se odporem a nejraději by mu vytloukla mozek z lebky. Ale seděla a trpěla. Celý den pak měla pocit, že ji někdo znásilnil. V ruce žmoulala spratkovou fotku a obcházela známé, aby jim ukázala výsledek svého ponížení. Jedinou reakcí však bylo zamítavé kroucení hlavou.

Začalo jí být špatně a věděla, že to bude stále horší.

Proto se stavila v Žolíkárně. Jolly seděl na obvyklém místě a pozitivně skrýval zdeformovanou tvář ve tmě. Chtěla své jointy, jenže týden nedošla zásilka, proto dobrala zbytek a přibalila pár kapslí Hraček, jelikož nic lepšího nezůstalo. A najednou se jí zeptal za kolik a ukázal na fotku, kterou položila na stůl. Řekla směšnou cenu.

„Opuštěný sklad na kříži první, sedmé a osmé,“ řekl s nezřetelným úsměvem a jí se zastavilo srdce. Vzápětí se klokotavě rozeběhlo. Ani nepoděkovala, když odcházela, po těle chomáče skelné bavlny a v hlavě pusto.

Kříž 1-7-8 znamenal místo, kde opuštěné tovární haly zarostly obludným vrakovištem. Ze železné masy vyčuhovala spousta věcí; pokud jste byli dost chytří na to je poznat a dost blbí na to je hledat. Žila tady speciálně vyšňořená sorta lidí, která s dědičnou opatrností pyrotechniků křížovala bledě svítící hory železa. Novodobí zlatokopové.

Jericho stála před zšedlým duralem olepenou konstrukcí. Posuvná vrata visela na poslední zkorodované kladce, která se křečovitě držela vodící lišty, a tvořila metr a půl široký obdélník tmy.

Jericho vstoupila dovnitř a oči zareagovaly se zpožděním. První, co spatřila, byly sloupy slunečních paprsků opřených o řadu skleněných tabulek. Hala se zevnitř zdála větší. Uprostřed ji rozděloval portálový jeřáb - připomněl jí jediný průnik přes hradbu hesel, LondýnBCSn, Tower Bridge. Těsně pod okenními tabulkami se podél zdi táhly dvě rampy.

Do šera haly mířily od vrat v palcovém koberci prachu stopy několika párů terénních bot a úzkých pneumatik.

Šla podél největšího proudu otisků. Končily vzadu u sponami zavalených soustruhů. Zkusila lampičku na jednom z nich, žárovka chvíli žhavila, než se rozsvítila naplno, ale nakonec odhalila zažloutlé výkresy na zdi, přes které někdo nastříkal orla s nápisem Honda-Davidson. Nechala světlo svítit jako orientační bod a pokračovala po otiscích podrážek. Vystoupala po vrzajících schůdcích z proděravělého pletiva na rampu, která vedla na plošinu umístěnou nad kostrou jeřábu. Uprostřed stála kdysi prosklená budka dozorčího provozu - oprýskané sloupky, v oknech dehtový papír, zkřížené dveře.

Uslyšela lidský hlas.

Dýchej!

Ted to přijde, prolétlo jí hlavou, vytáhla injektor s oranžovou tekutinou, do žíly na krku zapíchla jehlu a jemně stiskla spoušť. Krátká chvíle uvolnění, strachu, extáze byla rychle pryč, ale zůstal po ní lepší pocit. Sáhla do kapsy a vytáhla elektrický boxer.

Nad střechou zapleskala holubí křídla.

Jericho se zastavila uprostřed pohybu, napnuté svaly jí tiše zaskučely v uších, zvedla hlavu a očima sledovala neviditelného holuba. Přistál. Uslyšela klepání drápků o dural a ze stropu se snesla sprška koroze.

Kopla do dveří.

Holub poděšeně vzlétl, zvuk křídel dělal pozadí dunivému bubnování jejího srdce.

„Ani hnout!“ vykřikla přes napřaženou levou ruku, pravá čekala nabustrovaná u prsou, boxer vytočený na maximum.

Všude byla krev.

Dýchej!

Mozek jízavy l jako atomová siréna při ostrém poplachu.

Krev! Rudé stříkance, šmouhy rozšlapané krve, zčernalé hrůzy. Byl to červený pokoj vymalovaný šíleným malířem. A pak se něco v té krvi pohnulo. Neidentifikovatelná hrouda něčeho se začala zvedat.

„Zzzmizzz vodssus!“ řekla ta věc.

Jericho došly její lidské proporce. Hlava, hrud' i to, co mělo připomínat ruce, byly zarudlé od krve. Na zemi ležela ještě jedna taková věc. Možná je to zlatokop, horečnatě přemýšlela Jericho a snažila se z těch věcí vytvořit alespoň karikaturu člověka.

Ta druhá věc vypadala jako vyvržená železná ropucha, bradavičnatý kov chaoticky prošíty bronzovými dráty.

„Kde je moje dítě,“ slyšela se Jericho. Nemohla uvěřit tomu, že dokázala něco říci. Stojící změt' plechu nesrozumitelně zasyčela a pohnula se směrem k ní.

Dýchej, Nezzzi!

Jericho zašeptala: „Panebože, kde je Erik. Dejte mi malý-ho, nic víc po vás nechci... Prosím.“

Věc na zemi zasténala a převalila se na záda. Stojící věc se k ní nečekaně rychle otočila. Ležící věc měla v hrudi velkou díru, železné okraje spečené v jednolitou hmotu a zahnuté dovnitř, přecvaknutá žebra čouhající z krvavé kaše, obličejová část s vyřobanými otvory pubescentních boláků, ze kterých vytéká rudá tekutina smíšená s průhlednou kapalinou.

Prossím tě, Nezzzi, dýchej.

Jericho vyklopýtala ven. Nohy se jí podlamovaly a za sebou slyšela sténání. V parodii na chůzi ušla deset kroků. Zespoda se ozývalo mlaskání. Podívala se pod podrážky. Krvavá stopa se táhla ke zdi, kde končila jako zalomený vykřičník, ohromná tečka z rudých a černých cucků.

Žij. Nevzzzdávej to!

Jericho se opřela o zábradlí. Slabě vibrovalo a příjemně studilo. Zhluboka dýchala, žaludek cítila až v krku.

Podívala se směrem k budce. Na dehtovém papíru spatřila svítící slova:

BEZ TEBE ŽIT NEMOHU!

Ohlušující výbuch zatřásl halou jako hráč kostkami a tlaková vlna přehodila Jericho přes zábradlí.

Smrt.

„Zastávka,“ řekl taxikář. V okamžiku byla vzhůru.

Zelená kontrolka hlásala konec přepisu. Bezbarvým hlasem řekla, aby chvilku počkal, a paralelními myšlenkovými impulsy, které její scrib přenášel přes uzlovou vzducholod' do konzole doma, aktivovala obranu Jaguára. Pak přes něj přetáhla maskovací síť a vyskočila z kyberprostoru.

Když se po tom výbuchu probrala, ležela na hromadě kovových spon, které měla zapíchané do těla jako akupunkturní jehly. Ironie byla, že za týden spatřila jednu Hondu-Davidsona zaparkovanou před barem Senátor. Jen co zaplatila vstupné, spatřila ho - zrovna namotával dvacet čísel zlatého drátu na kompozitový váleček. Vzhlédl a jejich oči se setkaly. Bylo to jako láska na první pohled. Zvrácená láska. S ledničkou místo rakve.

Taxikář se opíral o karoserii a sledoval, jak Jericho vchází do černého tunelu. Neklidně se pousmál a snažil se utišíť tik ve víčku. Když se mu to podařilo, zarazil si do pusy jako palec silný doutník a mohutně potáhl. *Měl bych zavolat manželce.* Rozhlédl se po ulici. Rytmus davu byl pořád stejný. Přehrávač na chvíli umlkl, ale potom se Debussy ozval znova. *Zatím žádné problémy,* zhodnotil situaci a vyfoukl kouř. Na kopci nad ním právě Svatovítská katedrála odbíjela jedenáctou; jediná budova, která přežila z Pražského hradu.

Náhrobní kámen Prahy, blesko mu hlavou.

Došla na konec temné chodby, kde ji přetínaly pancéřové dveře. Sáhla do černě k pravé obrubě, nahmatala tango a připnula si ho.

„To jsem já, Vaaleo. Přečti si mě a pusťme dovnitř. Prosím. Rychle,“ řekla zbytečně, protože v pancíři hlučně klaplo a křídla zajela do betonových lůžek. Vyhodila tango z hlavy.

Stál proti ní. Informace mu prolétávaly v podobě bílých jiskřiček pavučinou optických kabelů, kterou měl zarostlou do kůže holé hlavy. Od očí se mu rozeběhly blesky a Browno-vým pohybem zmizely za ušima.

„Vítám tě,“ řekl syntetickým hlasem a přitom pohnul jediným funkčním mimickým svalem.

„Jsem ráda, že tě vidím.“

Přikývl. Pronesla to tak, že to neznělo jako fráze. Po chvíli ticha zase pokračovala.

„Něco potřebuji, ale nemám drobný,“ dodala opatrně. „Jediný, co ti můžu dát, je tohle,“ vyndala z kapsy krvavý scrib. Sval zapracoval a vyloudil na Vaaleově tváři úsměv. Půl úsměvu.

„Dobrý, stejně ti to dlužím,“ vzal si scrib. Opětovala úsměv a podala mu Alabast.

„Tohodle potřebuju nutně najít.“

Opět přikývl. Uchopil bílý kroužek mezi palec a ukazováček a zasunul ho do jednoho z drivů, které mu vrásnily hřbet ruky. Oči mu zmatněly, jak se ponořil do Prostoru, optické kabely se rozžhnuly proudem bytů a jeho postava ozářila místnost.

Osiřela.

Hleděla na svítícího Vaalea a nenáviděla, jež jí drásala srdce, odpadla jako nepotřebná maska. Jenže to, co skrývala, bylo pro ni mnohem bolestnější. Bála se. Bála se o své dítě. Cítila, že bez něj už nepřežije ani minutu.

Modré duhovky Vaalea se zúžily. Chvíli ji nehybně pozoroval, pak k ní přistoupil a setřel slzy, které jí stékaly po tvářích. Povzbudivě se usmál a vrátil jí Alabast.

„Žádná sranda, ale je to tam. Adresa v Prostoru i Reálu.“

„Máš to u mě,“ vydechla.

Potom jako by se Vaaleo rozhodl pro něco, s čím si dlouhou dobu nevěděl rady. Nastavil dlaň, ve které se kutálela červená pastilka.

„Stoprocentní čistota. V tomhle stavu nemůžeš ven.“

„Díky. Už musím jít,“ otočila se a prášek hřála v semknuté pěsti. Byla už ve dveřích, když se za ní ozval hlas.

„Mám pro tebe vzkaz.“

Zastavila se, ale neobrátila hlavu.

„Hledal tě tady Xyndl. Slíbil jsem mu, že až zachytím tvoji ozvěnu, tak se ozvu. Ještě jsem to neudělal, i když bylo dost příležitostí. Dávám ti hodinu, pak poslechnu peníze.“

Chtěla odpovědět, ale Vaaleo ji předběhl.

„Menkáá jo. Meillá on vain váhán aikaa jaljellá.“

Přikývla, i když té hatmatilce nerozuměla. Ani nemusela.

„Jo,“ řekla těsně před tím, než pancéřované dveře do sebe zapadly s přesností profesionálně navržené DNA šroubovice. Vyšla ven, Alabast zastrčila do drivů a potom se podívala do dlaně. Ruere. Vaaleo měl pravdu - pomalá zvěř vypadává ze hry jako první. Zuby rozdrtily cukernatou slupku.

Taxikář dosud stál opřený o kapotu svého vehiklu a pomalu se zavinoval do dýmu z doutníku jako do šály z nejlepší vlny.

ADisk ve scribu se roztočil.

„Teď jedem dál. Tn kočky.“ Kotouček v drivů se zastavil.

Rozjeli se tichou ulicí. Srdce jí začalo rotovat v naddi-menzovaných otáčkách, jak Ruere zabral. Jako setrvačnický pojede ještě hodinu, pokud nedostane další šťouch. A to nedostane. Z rovnice vypadávaly poslední proměnné. Musí dítě dostat dřív, než chemie dojde - jinak uvízne v nějakém podchodu a Xyndl bude mít snadnou práci. To proto se nechala najmout jako pěšák k České frakci, aby se nemusela s někým takovým vůbec potkat. Zhlédla jeho práci, deset sekund plných hnusu a zvrácenosti, které jí stačily na špatný spánek. Specialista na ženský se jménem Xyndl.

Ale nyní šlo jenom o jedno. Kyberprostor si ji přivínil s razancí Milosrdných, usadil do bílého polstrování a

počkal, až se vnitřek Jaguára přešije na její míru. 6,79 timu už byla zatraceně dlouhá doba.

Surf **se** vyřítíl z parkoviště **a** zamířil k nejbližšímu nájezdu na radiálu.

Za chvíli autopilot rozsvítil Ultimatum opus. Cíl.

Bytelně zpracovaná vrata, před kterými zastavila, dávala tušit problémy. Sáhla do trezoru **a** vytáhla Sherdlock IV, týden starou verzi. Pak ho přiložila k vratům, odblikla START **a** sledovala, jak **se** zařízl do jejich hlavního programu.

Na displeji svítilo 23:52. Půlnoc se blížila. Podívala se za sebe, ale Vaalea neviděla. (Sledoval ji, i když Jaguár byl ukryt pod maskovací sítí. Každý má své speciality **a** Vaaleo byl na lokalizaci expert.) **Na** konci cesty postávala pouze přerostlá monstra pro riskantní hry - Cyberskinheadi. Viděla jednu asi desetiletého holohlaváče, kterému někdo rozčísł mozek velmi účinným virem. Probíral smetiště, biokov scriba sežehnutý v rakovinový nádor. Mrkla na jejich LIQ oči, ale žádný zájem v nich nepostřehla. Mohli by si něco zkusit. Rozebrala by jim ty programátorské slátaniny dřív, než by si stačili domyslet ERROR.

Vrata zprůsvitněla; Sherdlock IV se zase vytáhl. Proplula skrz ně **a** uklidila surf na slepé místo. Teprve potom se rozhlédla. Postával před ní, ocelově černý válečný kůň, opravdu mistrovské dílo. Spustila Raumvision 2005, aby proklepl zázemí.

Na virtuálním monitoru začaly naskakovat svítící body.

Jeden surf, čtyři projekce **a** zajímavě modifikovaná umělá inteligence - pět nevětvěných loginů pro pět lidí.

Budou mít **její** dítě? Nevěděla. Vyjednávat s nimi? Ne. Peníze nemá **a** programy dát nesmí, jedine takhle má naději, že ji Bílá armáda nechá **žít**. Bojovat? Ano.

Vy kroutila se z náruče kyberprostoru.

Ruere jí v srdci tančil jako obrněný UNIMATE postavený na chůdy, jenže na pět lidí to nestačilo.

„Jak daleko?“ zeptala se taxikáře.

„Dva sektory,“ odpověděl.

Měla tři minuty, aby nasázela pro **a** proti do updatové Borgman-Vólsttovy matice **a** nechala vyjet výsledek. Sedmdesát k třiceti. Souhlas.

Poslední Hračka v pohotovosti.

Xyndl se zastavil před popraskaným sklem **a** zastínil si oči dlaněmi. Uvnitř zahlédl mrtvolku z levného černobílého filmu. Dlouhá šedá chodba s řadou šedých dveří po obou stranách **a** podlahou prošoupanou na šedý základ. Z šedých stěn **a** stropu se odlupovaly šedé kusy omítky, aby ukázaly stejně šedou podezdívku.

Strčil do dveří, které mu potěšené zavržaly na pozdrav. Šedá barva přeci jen dostala určitý nádech barevnosti. Sáhl do náprsní kapsy, původně chtěl vytáhnout kapesník, protože vzduch za moc nestál, ale vylovil placatou láhev s nazlátlým nápojem. Poválel ho na jazyku, potom ho propustil do žaludku **a** celé jeho rozbolavělé tělo, čerstvé po rychlé regeneraci, zalilo příjemné teplo. Ta ženská ho zaskočila **a** její zámek si ho pořádně podal. Na chvíli ho zasvrběly prsty. Vrátil placatci zpátky, vytáhl kapesník **a** přiložil si ho k nosu.

Kráčel šedobarevnou chodbou, postupně strkal do dveří **a** znechuceně nakukoval do místností. U sedmých dveří napravo našel, co hledal. Na podlaze byly otisky traktoru kanad. V uchu mu lupla vysílačka, ozval se šum éteru **a** na závěr lidský hlas. „Ano,“ odpověděl hlasu. „Jsem v bývalé Vinceově rachotě. Byla tady, ale nic se nestalo.“ Na chvíli se odmlčel. „Zjistěte, kam volala. Já odsud padám.“ Pak chvíli naslouchal, nepřítomný pohled upřený do chodby, na jejímž konci byl šedomodrý nápis:

Jdi nebo chcípni

„Víte, kde mě najdete,“ řekl **a** přerušil spojení.

„Jasně, že půjdu, tady bych umřít nechtěl,“ zašklebil se. Venku složil kapesník, strčil ho do náprsní kapsy **a** znovu vytáhl placatci. I skrz zaprášené sklo byla mezi lopatkami na saku vidět skvrna zaschlé krve.

Ve Vinceově rachotě se zase rozprostřelo šedivo.

Taxík škytavě zastavil. Jericho poděkovala **a** vyšla do chladné noci. Zima jí na bundě vykouznila jinovatku **a** pod ní husí kůži. Dýchla si do dlaní. Obláčky páry jí proklouzly mezi prsty **a** zatímco Debussyho symfonie odeznívala v mrholení, vznášely se výš, aby se mohly rozplynout za nejbližším benzenovým jádrem.

Protrhané mraky na obloze vypadaly jako špatně nasazená šifrovací mřížka. V jejich mezerách prosvítal jedovatý svit úplňku **a** sharewarová souhvězdí. Obvykle celou tu pokličku překrývala satelitní pavučina, ale

dnes z ní zbyl pouze pocit z únavového skřípění nosníků, který jen vzdáleně koketoval s klaustrofobií. Pod tím vším se rozkládala Praha, podle které by mohl Sebastian von Neumann nakreslit druhý holoobraz Hitlerova mozku.

Jericho poznávala černou uličku. Za světla měsíce připomínala kostru databázové velryby, která místo v magnetické propusti uvízla mezi vrstvenou sběrnici Tři kočky a V.I.P. barem Senátor.

Ted' už věděla, kam ten ksicht spěchal. Opatrně odsunula poklop od kanálu a vklouzla do vybledlého halogenového světla. Ruce se smekávaly po zrezlých příčlích, zkorodované ostrůvky kovu se jí zarývaly do dlaní, cítila, jak se achilovky, vyztužené orientovanými uhlíkovými vlákny s fibrilární strukturou, napínají k prasknutí. Okovaná špička cvakla o plastbeton. Byla dole.

Rozhlédla se. Halogenové zářivky osvětlovaly prefabrikované díly, které byly přesně tak velké, aby se do nich vešel jenom člověk a splasky, a snažily se rozehnat zatuchlou tmou a nasládlou vůni rozkladu. Cesta jí byla jasná, protože z jedné strany skruží kanálu přepažovala stará whiskerová deska, na níž bylo explozivními barvami namalováno sgrafitti - na chvíli se zastavila a zkoumala ten obraz složený z dadaisticky nakupených bodů, ale pak jen zavrtěla hlavou a pokračovala v cestě.

Postupovala obezřetně. Zvuky jejích kroků šustivě zapa-dávaly do hudby varhan, implantované svalové akcelerátory měla připravené k okamžitému zrychlení, protože podvědomě očekávala nějakou past. Nepřicházela. Nervózně si prohrábla vlasy spleené mastným deštěm a nechala elektrický boxer, aby jí sevřel prsty.

Šla dál, spáry mezi skružemi odplouvaly za její záda a s nimi odumírala jedna ozvěna hudby za druhou. Nakonec zůstal jen impozantní zvuk, který se valil kanálem jako tsuna-mi.

Chodba skončila otvorem do strany, ze kterého vybuchoval zvuk varhan. Přitiskla se zády ke stěně a synchronizovala myšlení s tlukotem srdce, tak jako vždy před akcí. Adrenalin začínal vystřelovat v krátkých dávkách do těla. Myšlenky se

pohybovaly v úderech mexických bojových bubnů, zahlcovaly smysly, přešly na strojovou dynamiku. Sáhla do kapsičky na opasku. Poslední Hračka vypadala jako vykopá vka z pravěku. Na jazyku měla stejnou pachut'.

Čekala na úder.

Ted'. Dunivé rány uvnitř hlavy.

S konejšivým SLURP se odlepila od stěny.

Ted'. Mravenčení v prstech. Pot stékající z podpaží.

Rychlé nakouknutí bylo jako záblesk z foťáku.

Ted'. Žíly na spánku bubnují staccatovým rytmem.

Setiny sekundy trvalo, než se v jejím mozku složil obraz.

Svět se zhoupl ve valčíkovém rytmu.

Ted'!

Pět postav v místnosti pod ní, stojících kolem válcovitého kamene, čtyři spratci a někdo dospělý, záře svíček poskakující po voskových tvářích, na zdech jejich pohyblivé stíny. Ze zátylků kabely tang propojené v drátěný pentagram.

Po levé straně byly sklenice s částmi těl, plovoucími v duhové tekutině, vpravo prosklený mrazící box napěchovaný neuroparty, výseky propojených lidských mozků, v oparu tekutého helia.

Tyčila se nad nimi v sedmimetrové výšce a hroutila se do sebe.

Tohle je tedy profesionální past.

Přímo proti ní na zdi bylo ještě jedno sgrafitti.

Chybu si vůbec nestačila uvědomit. Ty dvě nesmyslné mozaiky byly podprahové stereomalby nadupané základními archetypy. Její podvědomí si z nich vystříhlo ten nejbolestivější. Na zadním plátnu jejích myšlenek vyjel obrázek Madony s dítětem v náručí, kapičky vody prosakující ze stěny mikropřasklinkami delaminace vyvolávaly dojem slz. Chtěla brečet s ní. Souznění trhlo poslední synapse, zvukům někdo odsekával jednotlivé frekvence, zrak drtil lis na odpadky a Hračka nesouhlasně stepovala v krevním řečišti. Cítila, že se posouvá někam hlouběji, někam, kde nebude ani ona, ani její...

Kdeje?

Skrytý náznak.

Tělem projela křeč a pak to začalo.

Molekuly a atomy s šíleným vřeštěním změnily místa, slyšela praskání kostí, trhání namontovaných šlach, natahování a smršťování svalů a skřípot posilovačů, její tělo se od ní odtrhávalo, vnímala to jako kakofonii zvuků, řev buněk, dunivé bublání vnitřních tekutin.

Něco nebylo v pořádku. Řada sklenic plných růžové hmoty. Ta klíčová informace ji vystřelila z víru jako dum-dumový projektil, rozervala všechny stěny, které ji obklopovaly, a vrhla do skutečné reality. Vazké tušení.

Tělo zapnulo forsáž. Výbuch někde v plicích. Žhavá láva se tlačila vzhůru dýchací trubicí, jež jí žhnula v hrudi.

Pochopila. V jedné sklenici plaval její Erik.

„Je mrtvý!“ chtěla zařvat.

„Flašššhhh!“ ozvalo se místo slov.

Ohnivý proud jí zakřičel z úst a celé tělo se změnilo v pekelný kotel. Boxer se roztavil, tělo žhavé železo vstřebalo a změnilo v plameny, které potáhly celou kůži. Kalhoty se rozpadly.

Hořela.

Její vědomí se svíjelo v ohnivě lázni, vřískalo vysokofrekvenčním svistem, hledalo unikovou cestu. Konečně našlo, co hledalo - kříslo sebou o vysvorkovaný atlas a uteklo z pasti zvané hlava. Její bunda chytla jasným plamenem. Scrib nezvládl datový nápor a těsně po přenosu se roztavil. Tělo stálo osamocené nad sedmimetrovou propastí. Postavy dole stále vypadaly jako strnulé voskové figuríny s nábožným soustředěním vepsaným ve tváři. Varhany zařvaly v extázi a na kameni začal opalizovat jakýsi útvar. Hořící tělo bývalé Jericho se pohnulo a svaly zahučely jako rozto-pená kamna. Tělo přistoupilo k okraji, skočilo a oheň za ním frkal jako prapor v bouři. Opalizující mrak se zformoval do podoby průsvitného tvora.

Tělo dopadlo na beton v závěji jisker, rudé doutnavky očí upřené na pět postav. Pak se rozběhlo, vyceněné plameny ve vítězoslavném úsměvu. Tvor na podstavci se zformoval do napodobeniny lidské postavy a otevřel oči.

„Zabijte to!“ zařval.

Pět postav se začalo probírat ze sna.

Vynořila se v kyberprostoru. Nevypadal, jak ho znala. Tohle byla holá kostra datového vesmíru, vlákna sítě upletená z jasné matematické přesnosti. Nekonečno, závrať. Jericho visela v tom několikarozměrném světě a snažila se zvyknout si na abstrakci nekonečna, která tahala za drátky jejího vědomí jako sadistický loutkovodič.

Snažila se pohnout, ale nešlo to. Až teď si uvědomila, že nemá tělo. Celý ten ranec tekutin a složitě pospojovaných buněk zůstal tam venku, stárnoucí hmota, od které se odrazila k nejkrásnějšímu letu. Tohle teď byl její svět. Rozletěla se po jednom z těch rudých vláken, odbočovala pouhou myšlenkou na zatočení, rychlá jízda horské dráhy, více intuitivní než chtěná. Zaplavil ji úžas.

Najednou vlétla do prapodivného labyrintu a ze všech stran ji sevřel alogicky zakřivený prostor. Tlačila se vpřed i přes jeho odpor. Zahlédla světlo. Chtěla k němu, ale narazila na průhlednou stěnu. Před sebou uviděla místnost, kterou před chvílí opustila.

Tohle bylo oko jednoho z nich!

Tělo se ocitlo za zády jednoho z probouzejících se spratků a máchlo rukama. Dva plameny vyvěrající ze záěstí se spratkovi zabořily do zad a rozpažily.

Spratek rozervaný vedví, rychlá operace siamských dvojčat -jedna půlka plachtí směrem k policím se sklenicemi, druhá letí vstříc betonové zdi s velkým sgrafitti smrti. Dva mlaskavé nárazy. Sklenice pukají jako natlakované puchýře, části lidských těl, které vytékají z lihu, se snaží doplnit neúplné tělo zpět v jeden celek. Bezúspěšně. Krvavý cucek se odráží od stěny, padá na mrazicí box. Po termoskle se rozbíhají tenké praskliny. Z lidského torza vytéká krev, červenofialově srdce s jednou utrženou komorou pumpuje, ale kouřící kapalina pouze stříká po okolí.

Jericho zírala spratkovým okem do místnosti a mísily se v ní divné pocity. Zaslechla ozvěnu mexických bojových bubnů. Vlny šílenství chvíli hučely někde v dálce, ale pak se přivalily a zasáhly ji naplno. Jericho vyrazila. Prorazila stěny prostoru kolem sebe a začala trhat rudá vlákna synapsí. Přišla se pomstít. Jejím vědomím prosvištěla vlna žádostivosti. Chtěla smrt!

Spratek se hroučí do klubíčka, rukama si drží hlavu a řve. Perličky potu mu tryskají z pórů na čele. Padá k zemi, kde se zmítá v křečích nervového chaosu, zkroucené ruce vytrhávají chomáče vlasů, hlavou mlátí do plastbetonu a z uší mu vytéká krev.

Extáze Jericho ovanula horkým dechem. Zabíla ho, umlátila k smrti. Pospíchala k dalšímu zauzlovanému vláknu. Další mozek vraha. Trpěné očekávání zabíjení.

Tvor na podstavci zařval podruhé. Před hořícím tělem visí rudé kapičky umrtvené uprostřed pohybu.

Tělo se rozhání autogenovým drápem po útočící postavě. Ruka udeřila. Hlava odlétá jako squashový míček, spečená v místech, kde se setkala s ohněm. Opisuje oblouk. Vyhasínající oči se zalesknou na skle mrazícího boxu, termosklo praská a helium se valí na podlahu.

„Nééé!“ zařval tvor potřetí. Zmizel, zůstal po něm jen šílený skřek, který zapadl do zvuku varhan.

Tělo dostalo čtvrtého spratka. Tango vlající ve vzduchu do rytmu varhan, do jeho výkřiku a rachotících srážek kapiček krve, motýl, který usedá zpátky na mrtvolu a rozevívá křídla v černém kráteru na temeni hlavy.

Tělo se zastavilo před posledním živým člověkem v místnosti, který byl beznadějně uvězněný v tekutém plynu.

Hořící tělo přivřelo víčka a vzalo jeho hlavu do dlaní. Vzduchem se rozlétl zápach škvářeného masa. Obličej mu nasákl slzami a vychraptělé hlasivky vypustily slabý vzdech.

„Nebojím se tě, démone!“ zašeptal. Kroutil se v záchvatech bolestivých smrštů, zatínal ruce do stehů, krvavé nehty s kusy vyrvaného masa. „Už ne, můj Pán stojí při mně a pomůže mi. Jsi slabší démon, než je on - největší z Démonů,“ vyřázel ze sebe chrčive jednotlivé hlásky, slova zabalená v utrpení.

Vrazila do mozku s agresivním vyvrcholením, nejlepší orgasmus, jaký kdy zažila. Chvilce chvějivého uspokojení. Uprostřed toho vznášení pocítila známý rytmus. Nemohla se mýlit! *Cerk! Tohle je Cerk!* Poznávala jeho frekvenci. *To on zabil Erika! Vrah našeho malýho!* Ječela vztekem a bezmocí.

Jeho boj ji vyvedl z míry. Ohnivá vlákna neuronových spojů se smršťovala v pravidelných přívalech bolesti. Zarazilo ji to. *Jak jsi to mohl udělat. Po tom, co jsme spolu prožili. Proč jsi zahodil ty překrásné chvíle? Ta nekonečná spojení?*

„Nech ho být,“ ozvalo se kolem ní. „Jeho smrt ti nic nepřinese.“ Ano, nechtěla ho zabít. Otočila se a letěla pryč. Zklamání, duševnípláč. Za sebou nechala výkřiky, které mu vířily hlavou. Pane. Pane! Pomoz mi! Pane...

Tělo si přitáhlo Cerkovu hlavu k sobě. Sténal, ale nevykřikl. Rty se setkaly. Oheň a maso. Dásně se změnilly v černý škvarek. Upadl do bezvědomí.

„Je to špatné, takhle to nemělo skončit,“ pokračoval hlas. Opět viděla tu užasnou n-rozměrnou pavučinu, která žhnula kolem ní. „Smrt. Smrt, plodíš jen samé zatracení, zánik. Jsi posel smrti.“ Rozhlédla se. „Není to tvoje chyba. Oni si začali. Neměli ti brát dítě.“ Tohle nebyly její myšlenky. Vypadalo to tak, ale nebyly. Spatřila vyhasínající klubko Cerkova mozku, závěrečné záchvěvy života. Jenže kdo to za ni mluví?

Cerk umíral. Vzpomínky mu projely hlavou jako barevná šmouha. Chtěl Pána přivolat, měl sílu ho přivolat. Nakonec ucítil jeho přítomnost. Ne tu počítačovou, kterou stvořil, aby mu pomáhala s jeho příchodem, ale opravdovou, skutečnou. A potom se objevil hořící fantom, který zabil mého Pána...

Do ruda rozžhavená železná lebka se Cerkovi vyloupila z kůže. Jeho tělo se sesunulo k zemi.

Pak Jericho ten nehmotný stín zahlédla. Vypadal jako tvor na podstavci, jako jeho vícerozměrný stín. To on za ni mluvil. Navzájem se pozorovali. Dlouhá chvíle ticha mezi nimi jiskřila virtuálními zkraty, natahovala se do nekonečna jako právě vyráběné skleněné vlákno.

„Kdo jsi?“ přerušila Jericho mlčení.

„Nemám jméno, přestože mě lidé nazývají různě. Ani jedno z těch pojmenování není přesné. Klidně bych mohl být pro tebe tvoje svědomí, tvá nenávisť i tvá láska. Říkej mi, jak chceš,“ řekl stín hlubokým vyrovnaným hlasem. Jericho se snažila všechny střípky událostí uspořádat do souvislé řady myšlenek. Stín se usmál. „Nemusíš se mě bát, nechci ti nic udělat. Všichni, kdo to měli v úmyslu, jsou mrtví. Chci ti pomoci, chci tě ochraňovat, chci ti nahradit, o co jsi přišla. Se mnou můžeš ještě lépe čelit případným novým nepřátelům. Neboj se mě. Dovol mi, abych se stal tvým sluhou a ochráncem. Přijmi mě za svého.“ Díval se na ni. Viděla jeho oči - zdály se jí -žhavé uhlíky zášti a vypočítavosti.

„To kvůli tobě jsem přišla o malýho!“ slyšela se. Nejdříve tu myšlenku musela vyslovit, aby jí to začalo dávat smysl. „To všechno se stalo, protože ses objevil ty. Je to tvá vina!“

„Ne, Jericho, to není pravda,“ zasmušil se, jako by se ho to ob vinění dotklo. „Já jsem jenom záminka. Ti mrtví, kteří zkřížili tvou cestu, ti za všechno mohou. Cerk tě kdysi opustil a stal se šilencem, ti kluci byli ztraceni dřív, než se narodili. Nesnažím se tě oklamat, nemám proč, já jsem bez viny stejně jako drahý diamant, pro nějž zloděj zavraždí majitele.“ Jericho mu začínala věřit. Chtěla přijmout jeho slova jako prazákladní pravdu, která jí ulehčí, zbaví ji trápení, bolest odstrčí někam mimo ni, do jiného světa a jiného času.

„Jsi silná. Sama jsi pomstila to nejdražší - svůj diamant. Majitel, který vše oplatil zloději,“ promlouval k ní pomalu hypnotickým hlasem, pečlivě volená melodie vyprávění, Jericho vůbec nechtěla tyto varovné signály vnímat.

„Možná si myslíš, že jsi všechno v životě ztratila. Ale je to velký omyl. Kus tvého největšího štěstí, jediného, jaké jsi měla, žije ve mně. Vybral jsem si ho, přijal jeho duši a nyní chci, abys mi umožnila ji s tebou sdílet. Já jsem tvým dítětem a ty jsi má matka.“

Jericho na něj unaveně pohlédla.

„Jsi jen stín. Jsi program,“ řekla unaveně. „Nemůžeš mít nic z mého dítěte. Jsi směs nul a jedniček.“

Kývl hlavou v uvážlivém souhlasu. „Jsem složen z nul a jedniček. Všechno v tomto vesmíru je seskládáno z nějakých prvotních částic. Byl jsem ve spojení s tvým synem, držel jsem ho v náručí, cítil jeho nezávadné dětské myšlení, nechal jsem ho do sebe vstoupit. Je ve mně obsažen.“

„Ale proč...“ Něco v ní začalo zápasit se stavem otupění a odevzdání. „Proč jste mi ho sebrali?“ Tohle byla ta správná otázka. „Sebrali mi ho, protože jsi tady byl ty. A stane se to znovu, když tady budeš?“ Byla blízko cíle.

Stín mlčel. Jako by měl předešlé odpovědi přesně vymezené scénářem, podle kterého právě hrál a Jericho se od něj odchýlila a začala ve své roli improvizovat.

„Nechci, aby se to stalo znova. Musíš zemřít!“

Přiletěla k němu, pevně rozhodnutá.

„Když mě zničíš, smažeš i poslední památku na svého syna. Na to nejdražší, co jsi kdy měla. Nech mě otevřít ti své srdce, Jericho!“

Do zorného pole jí vplula ruka. Dotkla se ho, sáhla skrz iluzorní povrch, zdál se jí kluzký a teplý, nahnátla první rozhodovací blok a vytrhla ho z něj jako nějakou přebytečnou součástku.

„Ááá...!“

Démon se rozbil, rozpadl jako nestabilní atom.

To je konec, říkala si, všechno se uzavřelo. Otočila se. Jednotlivé kusy démona se vznášely v té mnohorozměrné beztlouždi, viděla na nich krev, její symbol života. Vzala nejbližší kus. Krev na něm voněla jejím sladkým parfémem. Do druhé ruky uchopila jiný kus a spojila je. Pak se natáhla pro další a vše začala spojovat. Část k části. Úryvek po úryvku. Krev ke krvi.

Odlétala pryč a za sebou nechala svou špatnou minulost -náhrobní kámen, sestavený z kusů démonova těla, s nápisem BEZ TEBE ŽÍT NEMOHU hrál pohřební pochod.

„Panebože,“ procedil Xyndl přes několikrát použitý filtr cigarety s pašovaným tabákem. Visela mu na rtech beznadějně vyhaslá a stejně tak zapomenutá. „Panebože, panebože,“ šeptal bez přestání a pomalu ustupoval ke zdi. Rukou mu škubaly zpětné rázy Kochranu.

Ocitl se v pasti, která měla podobu čtyř betonových stěn. Po podlaze se válela spousta střepů, smíchaných s krvavými kusy masa, rozlitou tekutinou a znetvořenými těly, v pasti, která se ho snažila ukolébat hudbou hranou na varhany a vysmívat se mu jedinou, ale nedosažitelnou únikovou cestou, listím kanálu, které bylo sedm metrů vysoko. Přímě před sebou viděl na zdi podpra-hové sgrafitti a na chvíli ho napadlo vypnout obrazovou filtraci.

Cvaknutí, jak hvězdice zapadla do vrhacího mechanismu.

Výstřel, panebože, krok zpět, cvak, výstřel, panebože... Xyndl připomínal plechovou hračku, kterou stačí jenom natáhnout a postavit na zem. Pracovala v něm mechanika nadřených pohybů, symbiotický balet svalů, implantátů, posilovačů a všeho, co se vůbec do lidského těla vejde.

Výstřel - panebože - krok - cvak - výstřel...

Záda se dotkla stěny. Už nebylo kam ustupovat. Dvě cvaknutí naprázdno. Ruka vyrazila, vyhodila prázdný

zásobník, sáhla do kapsy **a** nasadila nový, to vše v jednom plynulém pohybu.

Výstřel - panebože - cvak - výstřel...

Prázdný zásobník dopadl na podlahu.

Výstřel - panebože - cvak - výstřel...

Xyndlovi na spáncích vyrazily kapičky potu, spojovaly se a stékaly do očí.

Naolejované hvězdice se zakusovaly do postavy před ním.

Výstřel - panebože - cvak - výstřel...

Postava před ním hořela, žila **a** pomalu **se** k němu blížila. **Na** zemi leželo několik zmasakrovaných těl **a** on si zbytkem svého rozumu uvědomoval, že k nim přibude, pokud něco nevymyslí.

Výstřel - panebože - cvak - výstřel - panebože - cvak -výstřel...

Na podlaze ležely čtyři prázdné zásobníky, než ten ubíjející rytmus ustal.